שעור לע"ש – פרשת "בשלח" – תשע"ב (26.01.12 לע"ס)

- סיבות שקראו את הפרשה הזו:
(i) יום הולדת יוסף ← פרשת הבר-מצוה שלו
(ii) בשם ה-I בשע"ס שמתגלה שעור בפרשה זו (מלאת המפרש)
(iii) בשם הפרשה ועם אחת מהלות הפרשה מתחילה בצורה יוצאת דופן את השתפות בין הקב"ה לבין עמו בהשראת השכינה בעולם הזה.

ושאר
ש הרבה פרשיות באורה (54) ומתחילות (26) כמו שאות פועל – לך לך, וירא, וי', שלח לך, וילך, ... אך כל הפרשה ה"ת בה. שבמקום שה' מדבר אודות עשות משהו, הוא אומר לנו בשל. אך מה אנחנו עושים בה"ת.
הבה נבחינת הפרשה אומנם מתכוון לעשות מס"ש – לבחר עם הפרשה. אך יש בפרשה, שני נושאים – הנושא הפשוט – ה'גלוי' מתרחש ועיקר הסבל, והנושא הכללי – עמוקות: {הרבה פרשיות עיקרות.
הסיבה של 'גלוי' מתרחש הערבוב' ←
= למען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותותי אשר שמתי בם
וידעתם כי אני ה' (י', 2) #

~~[illegible]~~:
ועוד: (י', 8)
ושמרת את החוקה הזאת לאמור, בעבור לא
תהיה ה' בך בצאת מארץ מצרים = (דשע)

ומסיבות לדורות:

~~שמות~~ (יב, 26):

= וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם מָה הָעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם"

ולקרוא סוף הפרשה: (יג, 14)

= וְהָיָה כִּי יִשְׁאָלְךָ בִּנְךָ מָחָר לֵאמֹר מַה זֹּאת = (תם)

את השונות הזו אנו בודקים בהמשך של פסח ~~שחל~~ וכך עם עוד בסוק מפרשת "ואתחנן" (ו, 20) ובדומן על כך בהמשך. כרגע, כמנחי הגמרא שפרשנו מתפרשת על שני כיוונים - הסבירו:

- ביאו על פרשה = ולקחת לדורות = כי ישאלך בנך מחר.

אבל, בנוסף, עצם המילה "ביאו" מבטאו קירבה, שותפות. ה' אומר להם: תעשו מה שאני מבקש מכם ואני אתן את מה שהבטחתי לכם.

יתרה מזו: ה' עושה את שלו קודם! אם רק נשתכל על שמות 2 הפרשיות ואתחנן: ובואכם, הא:

ה' נראה אינו עוד לבני שבאנו לבני פרעה, אלא מתיק לשותפות בגאולה בין "אתן" לבין "בואכם". הוא אם מצביר לנו דרך שאת על מה שהוא עשה במצרים, הוא על עשה בשבילם עכשיו במדבר. כבר על מתן אותו אם פרעה יקשיב למשה - לזה על שיקר. פרעה על רעם בסבר בהכרונות שלו את סוד המכות, ואם אין רישום על כך במצרים של היום.

המקום שבו התגלה ה' לראשונה הוא התורה ולא הגאולה. המכות ה"י על רק כדי שפרעה ישלח את עם ישראל, ועל כך להשאיר בתוך הלוח רושם בלתי נשכח על מערכותיו של ה' בהסטוריה האנושית ומבתו עמו ישראל. עכשיו נוכל

↘

עם שם התיר מפרש את לאות: בסוף - ה'
הבלה אותנו טובה - בסוף על בנינו ? (יב, 27)

מצפה אנוש שלא שלח נכנס לברית עדורות עם הקב"ה —
ברית, עולה, שותפות שלי- אפשר לשגור אותה. אנחנו מרגישים
את מוכיח מהברית הזו יש בדמות המשולשת של כמה גבול ואת
מ-3 הברשיות הראשונות של ספר שמות:
ספר שמות - הסיפור שם מילת ירושם על-ידי גיבורה
" ואהרן - מכת הבכורות
ומרשין בפרשת בשלח - כמה קריעת הפסח - ולעין המצוכה

הרושם הזה - שאנחנו בברית בלתי-נשברת עם ה' - נשאר
לעדורות. תשוב לכבוד שזו ברית עם כוכבות ומובטח על 2
הבנים. וה' מרשה את שלו קונטם "ואהרן" בשל לפני "בשל".
ומומלה נוספת הלא ב- סו הדברות - שנקראו ב"ה בעוד שבע"פ
בפעם ✱ "ואהרן":
(כי, 3-2): - אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. רמז יהוה לך שהוכיח אותים על בני =
אחד - ה' מוציא אותנו ורק אח"כ הוא דורש מאיתנו.

אבל אין רמז לכך עם בשיות בין משה לפרעה?
= שלח עמי ויעבדוני =
קונטם תשלח - תשחרר - את בני ישראל, ואיפה אנחנו עומדים
לעבוד לפסביר, להכיר להם בשביל מה הם שוחררו:
כדי שיעבדוני.

אחרת כך: טוען הרב לעיל שהסיפור הנבוזה בקצה התבוזות
בשנות ה- סוף ה"ם: שלח את עמי. ✱ אומנם כך אומר
הפסוק, אך יש המשך: ויעבדוני - ואת ההמשך הזה משמיטים

ואת והמשך הם שוכח'מ, אך כדי כך שהם – אלינו בנו' ישראל,
אלא לא יוצאים שיש המשך – ויעבדון. בשביל זה, בעבור זה.
ה' הוציאנו אותנו מארץ מצרים, בעבור זה נהיינו לעם.
שרים אנו בשירת "דינו" בשורה האחרונה:
= אילו הכניסנו לארץ ישראל ולא בנה לנו את
בית הבחירה, דינו =
דינו מביאנו מידי הפלילה שלנו, שלפי אפילו מצינו
דורך השנה – אך הינו הולכים לגיהנום אילו שכחנו את ההמשך
ויעבדון – כלומר המסר לדורות, כלומר המשמעות לדור ההמשך.
ויעבדון. ומהו המסר המרכזי של פרשתינו – מה עם ההמשך?
מה נאמר לדור ההמשך כאשר "ישאלך בנך מחר"?
ולכאורה כפי הנראה לכאורה מילים.
אך לפני זה, נפנה להסביר דבר שאירה בוקנה"מ אומר
בשעור של לילי שבת בשנה שעברה. הוא מלמד לה, כמה שבועות
אכלו, על ברכות השחר - והנה, בשבת שעברה, הגיעו בשלה.
של 3 הברכות המנוסחות "שלו מלך". ובמקום להכנס
לסוגיה של למ"ד פעולות או תובות יותר – הוא התחיל לשלושתן
כמובנה, אחת ושתיים: למה הנוסח בלשון שלילי – במיוחד כאשר
בד"כ אנו מתפללים בסתנון חיובי יותר – דוגמת, שאר ברכות
השחר. דוגמה אחרת של סתנון של חיובי הוא דווקא בתפילת
"עלינו" – "שלא עשנו כגוי הארצות".
בתשובה לשאלה, הוא הביע את הסבר – שיש לו מקור
ומסוים במסכת "מנחות" – ששם מופיע הפתגם של ברכות אלה –
הוא הביע את הנימה שלה שאתה לא צריך לעשות אומר שאתה
יהודי. הכוונה היא כמובן – לא לעשות שלא מתוך יהודי –

שניכל לעשות מצווה - שלא עשין אז', שלא מצינו אותנו שלא עשין אושה. כמו שהולכ הולכין אותנו מתבעים. הולכו עיתין ענין טוב הבס"ד שבעולה. כי שיין אנו עבדים, כי על מה שהופך אותנו לה'ות בנ' חורין.

מה שהופך אותנו לבני חורין כי עבודת ה', כי קיום המצוות - ו'עבדון'. לכן כלכ עיכל לעבוך את ה' על מה שהולכ עשה אותנו יהודים - כי יש כאן ענין של שותפות. הולכ בורא עולם לקי"מ טוב המצוות - לכן מודים לו על שלכ עשנו... - שיכל לקי"מ אך עיכל אסר לעשות משהו. הולכ אינו מכרית אותנו לקי"מ את המצוות. כי כבר הכך שלנו. כי כבר חלוי בנו.

ואין כי מספיק שאנו מקי"מ את המצוות - עלכ כפי שציינ', בעולם עוסקים הרבה בשאלה של עכשיו ואסר בשאלה של הפורות הבעיות. את האמירות השקופות כפי הולכ שאומרים שהתנ"ך הולכ הרבה מכר הצלחן ביותר בעולם. אלא הולכ אינו הספר הקריוי ביותר בעולם. מצד אנשים מכירים מה יש בו, ולצערינו, כי רוב שונה כל-כך אסר בקרבינו, אסר הספר. היהודי לוקחת את כי בחשבון ולכן מצווה אותנו לספר לה סיפור ציולה מצויים במסורת ל'ל יוסף, בקריעת הים וכדי.

הולכ מעוכן במצווה שמובאת בפרשתינו על בס"ד הפסוק:

= והגדת לבנך ביום ההוא לאמר -

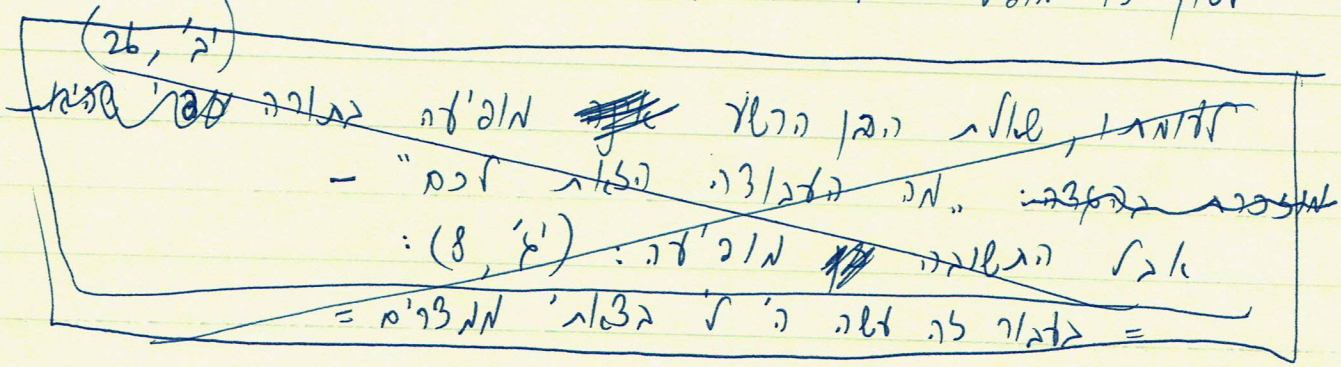
ה' יודע שאנו אוהבים סיפה לשכול. אצ הולכ מצוה אותנו לקחת קרבן הפסח ולשאת אכילתו לספר את שורשינו כאסר. אלמנו אסר יודע שעשה ההתה פריכה לחיות מובנת לקורואיה - כלומר, אסר הולכ - חובה - לקרוא את ההגדה בשפה שהקהל אותה מודה, כלומר שיבין אותה.

יכול לא להבין אותה. היום אולי אפשר להשוות שהיקלדה, על
בזות מן התורה, שמדה שלנו כשם במשך הדורות.

ולכן, רבי, לפניך להקדה כפשוטה שהשיחה. על
כן מתור ניקח רבי שנקרא דבר מספר התינוק שבו, שאבד
הספר מסביר לפני למהי יש לנו כה הרבה מצוות שה' רוצה
שנקיים אותן.

①	מאמר	ספר	התינוק

אם נסתכל בקלף אל לשון שאלותם של הבן החכם וה רשע:
אומר החכם (פר' ואתחנן י', כב):
= מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צוה ה' אלוקינו אתכם =
לשון לו מופלה שם ב- Text של הקלה.

שאלת הבן הרשע מופלה בפרשתינו: (יב, כו)
= מה העבודה הזאת לכם =
אבל התשובה אלינו מפוצלת, וה'ל רחבה יותר משאר בהקלה:
(יג, כז): "ואמרתם, זבח פסח הוא לה' ..."
(יג, ח): "בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים"

(7)

כאן הגדלים יש בין השאלות ותשובות המקרה בהתאם.
ואת ההגדלים: ישהיכם אומר: כי ישאלך בנך
לאמר הרשע " : כי יאמרו אליכם בניכם

אומר מתרגם "מוקי דפסח": אין בן כה שואל את אביו שאלה
אלא הלא אומר לו דבר פסקני. הלא רובה מהכנים לשאול טפשות
בשאלתם. בעלי דרוש אומרים (לשאלת) * כי בין התכם נאמר:
"והיה כי ישאלך בנך מחר" — קודם הלא מקים את המצוה,
רק מתרגם הלא שואל להבינה. אולם הרשע שואל עוד לפני
שקיים את המצוה כדי להתאמק מקיימה.

— סדר סדין של תשובות התורה והמקרה (רשיון 260)

(2) הרי"ב"ל:
רבי יוסף בן אברהם

כתב הסופר

(3)

רק היתרון לשאלת בסדין, המקרה דרך התמקה לשאלת
ותשובות של בנים השונים. ואין למען כריעת להמשיך.
אך המשמעה הלא ברורה — תינוק הבנים מקיום מצוות
הלא הדרך הידיעה שהביאם שלא נשכח את "ליציאתנו" — ושפע
נוסף רק עם "שלח את עמי".
רבים יסכים עם שני דברים:

(1) אורני אלכם

(4)

1-(2) סרטון שקיבלנו לאחרונה שבו, שגו עולים בחומה ותוך
כדקה יעזור לתשובה.
ואז"כ בקבלה
ובדרך שאלתנו נשאר ענין מה קרה במעמד ומציאת של
יעזרה, ניכר בהבטחת קיום המצוות מצידנו
בזמן הזה המשך.
נאין תפילה שמשקיעים הטובים ובקיאו לעזור את האחרונים
כי כבר שנה ומחלה בקשה לבקי שקה ושהלו יכרע
את בואו של משיח צדקינו במהרה.
שבת שלום.